

Julen 1951

Forventningens glæde?

Min tvillingebror og jeg var alene hjemme. Mor var gået i brugsen. Vi kikkede ind gennem de franske døre. På sofaen i den pæne stue lå en masse pakker. Gavepapiret var farvestrålende med nisser og gran, juleklokker og kaner. Der var ikke varme på kaminen. Først juleaften blev der fyret op. Vi åbnede dørene til dette forbudte eventyrland. En sugen i maven blev ignoreret, og vi listede ind. Vi løftede lidt på nogle af gaverne. Der var sat til- og fra-sedler på. Vi kunne ikke læse, men genkendte vores egne navne. Et par af pakkerne lokkede. De små hænder kunne ikke modstå denne insisterende kraft. Tavse, men enige begyndte fingrene af sig selv at løsne de røde bånd. Spændingen steg. I min brors hænder lå nu en grøn legetøjsbil, som kunne trækkes op. Frem af min pakke dukkede et lyserødt spejl, kam og børste. Det puslede ved døren. Var det mor? Nej posten med julebreve. Langsomt går det op for os, at vi vist hellere må se at få pakket gaverne ind igen. Femåriges nervøse og fumlende fingre gav sig nu i kast med gaveindpakningen. For at skjule udåden, lagde vi pakkerne ind under de andre. Det blev juleaften. Far havde pyntet træet. Mor var i køkkenet. For de franske døre var hængt et tæppe. Det klemte lidt maveregionen. Spænding? Samvittighed? Mon min bror havde det ligesådan? Efter risengrøden med sødt hvidtøl til, andestegen og den ovnbagte æblekage, blev det nu tid til dansen om juletræet med alle gaverne under. Så skulle julegaverne deles ud. Det stod vores storebror for. Blandt de fint indpakkede gaver, skilte een sig ud. Spejlet var lige ved at falde ud af den kejtede indpakning. En stor skuffelse. Der var jo ikke noget ved at kende indholdet. Mor og far sagde ingenting. Det var nok det værste. Jeg er sikker på, at de har lagt mærke de to små forbryderes foretagende. Den gave vil jeg huske al min tid, mens de andre gaver er gået i glemmebogen.

Skrevet i 2021 af *Hanne Krathus*